

ПРИКАЗКА СЪС ЗАГАДКА

Край на едно царство

В едно царство живял един много, много алчен цар, който се смятал за много умен и способен. Той бил завладян от феята на злото Къанилипа, която го хвърляла в пълна заблуда, че ако изпълни приумиците ѝ ще става все по-богат и по-богат. Непрекъснато искал да увеличи само собственото си богатство, без да се съобразява, че като цар е длъжен да допринесе за общото благо на държавата и отделно за живота на всеки човек и колкото повече трупал собствени богатства в скривалището на замъка си толкова по-силно ставало това негово желание. Първото зло, което той извършил с помощта на злата фея превърнал народа си в различни породи животни и живинки, разделил ги на стада и ги заключил в отделни клетки. За да не харчи излишни средства за слуги, той лично слугувал. Веднъж дневно хвърлял по купчина храна пред клетките и отдъхвал си спокойно, че народа му ще се увеличи и тогава ще може да тръгне на война и да покори съседното царство, където другият цар е бил коренно различен от него. И така ден след ден, без да се съобразява с природните особености на отделните видове, той слагал храна пред стадото на тревопасните - агнета, овце и крави, всевъзможни помии събирани от трапезата му, а на белите грухтящи прасета слагал по стиска кога прясна трева, кога купчина суха слама. И тъй като имал и месоядни - кучета, чакали рисове, лъвови и котки на тях пък им хвърлял по един котел дребни камъни. Ден след ден, ден след ден, той изчислил, че бройките в клетките все по-намалявали и все повече трупове изнасял и ги хвърлял за храна на месоядните, така че те се поохранили и намерили приказка с него. Та един ден му рекли: - По-добре освободи всички от клетките, смеси ги и тогава ще имаш по-голям прираст, а пък ние ще следим за реда... Помислил царят и се съгласил, вече и силите го напускали и времето летяло, а от съседното царство идвали все по-обезпокоителни новини за разцвет и слава. Казано сторено, той подпечатал царски документ на месоядните с който те имали права да ръководят останалите. Пуснал всички извън клетките и ги смесил. Месоядните добре се грижили за прехраната на останалите, но сладко си похапвали и те най-тлъстите и вкусните из между тях. Колкото по-добре се хранели толкова повече им се увеличавал апетита, обичали да се хранят с тези, които начевали да раждат за доброто на страната, макар те добре